

Somiar les possibilitats de l'art

La Fundació Vila Casas i la col·lecció DKV combinen els seus fons artístics en un projecte expositiu que pretén establir microrelats que creixin fruit del diàleg entre les peces de les dues col·leccions

per Jordi Garrido

La Fundació Vila Casas i la col·lecció DKV combinen els seus fons artístics en un projecte expositiu destinat als Espais Volart (del 20 de setembre al 30 de desembre del 2018), que portarà per títol *Somiant una possibilitat*. En primer lloc, cal destacar la diferent tipologia de les respectives col·leccions: d'una banda tenim la Fundació Vila Casas, definida principalment pel criteri del col·leccionista –Antoni Vila Casas–, que amb els anys ha construït un discurs artístic basat en el seu propi gust i que actualment ha esdevingut una de les principals mostres de l'art contemporani català. D'altra banda, el fons DKV ha estat determinat per la voluntat fundacional de vincular art i salut i l'acompanyament de la trajectòria d'artistes joves i de mitja carrera, oferint una panoràmica de l'art espanyol de les últimes dècades.

Crear ficcions especulatives. Aquesta proposta expositiva –que sota la curadoria a quatre mans de Natàlia Chocarro i Alicia Ventura serà itinerant per l'Estat espanyol– parteix conceptualment de la potencialitat en tant que possibilitat; com a éssers humans, tenim potestat (potser no absoluta però sí parcial) sobre el nostre avenir, i és aquesta possibilitat la que ens permet somiar i crear ficcions especulatives, fins i tot il·lusions. Al capdavant aquestes no són altra cosa que projeccions d'un inequívoc desig d'assolir un benestar tant físic com espiritual. Tanmateix, desitjos, ficcions i somnis no són en absolut aliens al context que els envolta: són perfectament permeables a la liquiditat de la societat contemporània, com tampoc són aliens a

Soledad Córdoba. *Devastación V*, 2016. Tintes pigmentades en paper baritat sobre dibond. 100x150 cm. Col·lecció DKV.

l'entorn els individus que creen aquestes ficcions i somnis: els artistes.

Establir microrelats. Fugint d'una organització cronològica, *Somiant una possibilitat* pretén establir microrelats que creixin fruit del diàleg entre les peces de les dues col·leccions, que s'agrupen per parelles en la majoria dels casos amb alguna excepció amb agrupacions més nombroses. D'aquesta sèrie de juxtaposicions destaca que s'ha optat per supeditar la forma al concepte subjacent de cada obra. Amb independència del llenguatge amb què cada peça s'expressi, les analogies que s'estableixen entre les unes i les altres donen lloc a un nou sistema de valors que, en darrera

instància, genera una nova hermenèutica per interpretar les obres exposades. D'acord amb aquests nous codis interpretatius, l'exposició es vertebrava a través de dos grans marcs conceptuals: *el temps en suspensió* i *la resistència íntima*.

El temps en suspensió. El temps és l'única dimensió que habitem de la qual som presoners: naixem al punt A i ens desplaçem unidireccionalment i amb velocitat constant cap al punt B, on amb la mort conclou el nostre viatge. La captivitat de la quarta dimensió ha estat –i és– un punt cabdal de la història del pensament humà, i el món de l'art no n'ha sigut pas l'excepció. Les darreres dècades artístiques s'han